

Milena BAISCH: Anton pod vodou

Ted' vám budu vyprávět příběh. Dobrodružný příběh o hrdinovi, ve kterém jde o mě, Antona pod vodou. Příběh začíná v době, kdy jsem se ještě jmenoval Starflashman. Jo, tady máte chipsy. Taky jsem vám udělal popcorn. Prostě si sedněte a poslouvejte, jasný?

Tak tedy, začalo to na dálnici. Vyrázili jsme. Děda seděl za volantem, já vzadu v plavkách, a babička si zpívala s rádiem.

„Přidej, kámo!“ povídám dědovi. Mám rád, když auta pořádně zaberou. Napadlo mě, jak by bylo skvělé, kdyby nám všechna auta uhnula z cesty. Jenže děda jel jen stovkou, kvůli obytnému přívěsu.

Náš obytný přívěs. Když se kouknu zadním okénkem, vidím, jak se za námi kolébá. Klidně by to mohl být třeba raketoplán, zauvažoval jsem. A my tým astronautů na cestě k letecké základně. Já bych pilotoval raketu a babičku a dědu bych dovezl bezpečně na Měsíc. Pětistovkou za hodinu.

„Už svatební zvony zvoní...“ zpívá babička. Z té hudby mi je nanic. Rychle vytáhnu cédečko se svou hudbou a podám ho babičce dopředu. Pak se opřu a okénkem koukám ven. Pravým, poněvadž na levé jsou vidět jen všechna ta auta, co nás předjíždějí.

Jeli jsme. Jeli jsme na prázdniny a já měl na sobě plavky. Bezva.

Pak jsme dorazili do kempu. Byl vlastně skvělý, měl hrací automaty, pingpongový stůl, prodávali tu chipsy, zmrzlinu a dokonce tady měli diskotéku. Vyskočil jsem ven. Záda jsem měl otlačená od polstrování, poněvadž jsem jel celou cestu bez trika. „Venga, Amigos,“ zavolal jsem a rozběhl se kempinkem, byl vlastně skvělý, ale jen vlastně. Poněvadž ať jsem se rozhlížel sebevíc – bazén nikde.

„Dědo, děláš si srandu?“

„Jak to myslíš?“ podivil se děda. Právě dostal přívěs na naše místo a odpojíl ho od auta.

„Kdepak sakra je, ten zatracený bazén?“

Babička se zasmála. „Tady jsme přece u jezera,“ řekla a objala mě kolem ramen. Nesnáším, když mě objímá. Jsem snad mimino, nebo co? Shodil jsem jí ruku dolů a o tři kroky couvl. Měl jsem pořádně pevný krok,

Ukázku z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 1
*Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2010 Beltz & Goldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

dokonce se mi zdálo, že zem se trochu zachvěla.

„To nemyslíte vážně, že jo?“ začal jsem tiše, ale poněvadž jsem byl Starflashman, bylo jasné, že hned začnu burácet. „Chcete, abych tady strávil prázdniny? Tady?! Fakticky?“

Babička s dědou zůstali jak opaření. Nepočítali s tím, že očekávám bazén! Někdy se sám sebe ptám, na jaké planetě to vlastně žijí.

„Přijeli jsme sem extra kvůli jezeru,“ řekl děda.

A babička se zeptala: „K čemu bys chtěl bazén?“

Taková otázka!

Do bazénu bych skákal placáky. A taky prdeláče, dokážu pod vodou zadržovat dech celé dvě tři minuty. Potápěl bych se a tahal holky za nohy anebo jim stahoval plavky, možná. Každopádně bych zachraňoval děti před utopením, kdyby se jim vyfoukla plovací křidélka. Děsně rychle bych je vytáhl z vody a předal rodičům, kteří by si už zoufali, poněvadž by jejich mrňouskovi šlo opravdu o život. Pak bych jen tak ledabyly prohodil: „Tady máte tu svou ratolest.“ A zas bych si nasadil sluneční brýle a šel se natáhnout na lehátko. Jo, u bazénu se dá dělat spousta věcí.

Zbytek večera jsem s oběma zrádci nepromluvil ani slovo. Vybalovali a všechno naskládali do malé skříňky v přívěsu. Já seděl na gauči a koukal na nějaký akční film.

Když skončil, rozložil jsem gauč na postel a lehl si. V téhle děsné díře bůhví kde. Po domově se mi nestýskalo, ale musel jsem myslet na hru na mravence. To mě máma pokaždé polechtá tak, jako by po mně lezla spousta mravenců a táta mě pak vezme do náruče, aby ty mravence zamáčkl, pak pokaždé hned usnu.

Ted' to ale nešlo. Byl jsem děsně sám. Se svými prázdninami. Kdesi daleko bez bazénu, kde by nevydržel vůbec nikdo.

Příštího rána mě vzbudil rybářský prut. Štouchl mě do břicha. Otočil jsem se, ale vtom mě do nosu ťukl pitomý splávek. Dělal jsem, že spím a pokoušel se vrátit do svého krásného snu.

Zdálo se mi o nějaké misi v poušti. Byl jsem bojový pilot a dostal jsem za úkol zachránit vesnici obklíčenou lvy. Právě jsem chtěl přímo z letadla osvobodit z lvích pracek krásnou dívku, když vtom děda promluvil.

Ukázku z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 2
*Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2010 Beltz & Goldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

„Kde jen mám ty červy?“ zamumlal si tiše pod vousy, ale já dobře rozuměl každému slovu. Zprudka jsem otevřel oči.

„Slyšel jsem dobře – červy?“

Děda se ke mně obrátil. Prut, co držel v ruce, mi vlasem lehce přejel přes tvář. „Ach, dobré ráno, Antone,“ řekl. A dál štrachal pod gaučem, co z něj teď byla moje postel a pak v policích skříní. Vyskočil jsem na stůl.

„Měl jsem je v takové plechovce...“ mumlal děda dál. Ale babička ho přerušila. „Půjdete se nasnídat?“

Byla venku, oknem přívěsu jsem viděl, že na stole je krabice s mými oblíbenými čokoládovými lupínky.

Neměl jsem chuť procházet přívěsem plným červů, tak jsem se rukama chytil střešního okénka. Nohama jsem se odrazil od stolu a zhoupal se. Dvakrát třikrát jsem zasvištěl sem a tam, a když mi nohy vylétly zas směrem k východu, pustil jsem se.

Lednice zapraštěla, když jsem se o ní udeřil. Byla to děsná rána.

A malíček, který jsem si narazil o roh lednice, mě příšerně bolel. Přesto jsem nebrečel.

Po snídani se děda zas začal přehrabovat ve věcech na rybaření. Mezitím už našel červy a strčil si je na dno rybářské tašky. Babička si oblékla plavky. Jak to tak vypadalo, měli v plánu vyrazit k jezeru. Neměl jsem nic proti tomu. Staří ať si jdou po svých, mladí si půjdou taky po svých. Každý, co mu je libo. Já každopádně neměl v úmyslu skládat si postel, zatím ji nechám rozloženou. Budu se dívat na bednu a pak si kdyžtak dám ještě jednu miskou lupínků, byly moc, moc dobré. Zrovna když jsem se uvelebil a přepnul na první program, ozvalo se zvenku zaklepání na okno. Stála tam babička v klobouku proti slunci a volala: „Vyrážíme!“

Zamával jsem jí: „Užijte si to!“

„No tak, Antone, pojď.“ Zaklepala ještě silněji.

A pak to začalo.

Mám prý jít s nimi k jezeru. Nedali se odbýt.

„Nenechám se k ničemu nutit. Jsem svobodný člověk, jasný?“ řekl jsem.

Ukázka z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 3
*Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2010 Beltz & Geldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

Pak se rozčílili, že jsem ještě v pyžamu.

Co vlastně chtějí?

Ať mě pěkně nechají v přívěsu, chci zůstat v pyžamu. A oni budou mít svůj klid.

Ale nakonec jsem šel s nimi. Dusal jsem kempem za dvěma staroušky. Jeden měl klobouk a slunečník. Druhý rybářskou výbavu. Cestou zasvištěl pár lidem vlascem nad hlavou, ani si toho nevšiml. Ale já nic neříkal. Celou cestu jsem neřekl ani slovo, poněvadž jsem se urazil. A člověk nemůže být uražený a zároveň mluvit.

Jezero se rozkládalo hned za kempem. Mělo velkou písečnou pláž s dřevěným můstkem. Děti z něj skákaly prdeláče. Babička s dědou šli kousek podél břehu, až našli místo, které se jim zamlouvalo. Všechny krámy si rozložili na zem, přímo u vody.

Já zůstal mezi stromy opodál. Babička zamířila bosky k jezeru a máchala při tom rukama, poněvadž ji píchaly kamínky. Když došla k vodě, strčila do ní nohu. Naskočila mi husí kůže.

„Páni, ta je báječná,“ zavolala. „Pojď, Antone, půjdem si zaplavat!“

Otočila se ke mně a zamávala. Nehnul jsem se ze svého místa ani o centimetr.

Už jsem říkal, že nenávidím jezera?

Bylo to odporné. Viděl jsem to už zdálky. Vodní rostliny a celý ten hnus. Tedy přiznávám, že jsem to ve skutečnosti *vidět nemohl*. Stál jsem přece nejmíň deset metrů od břehu. A z takové vzdálenosti se do vody dohlédnout nedá. Ale stačil mi pohled na vodní hladinu. Byla úplně černá. Fuj!

Otřásl jsem se. Proč je voda v jezeře černá a voda v bazénu krásně modrá? No právě.

Moc vody v tom jezeře být nemohlo, když byla tak černá. Musela být plná divných rostlin a všeho možného. Slizkých ryb, co znenadání připlavou bůhvíodkud a otírají se člověku o nohy. Mušle, co se otvírají a zavírají a přitom člověka štípou. Šneci, co vypouštějí sliz. I ryby určitě něco vypouštějí. Čůrají do vody a vůbec tam provádějí všelicos. A což teprve medúzy!

Ukázku z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 4
Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.

© 2010 Beltz & Goldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

Ale nejhorší jsou úponkovité rostliny. Rostou úplně zespodu, ze dna. Poněvadž dole je voda ještě černější a ledová. Rostou směrem nahoru a přitom jsou pořád blátivější a hnusně se pohupují. Když pak lidi nahoře plavou, třou se jim o břicha.

Kdybych měl nějakého nepřítele, tak bych ho tam hodil.

Přestaňte se smát! Já nikam nejdu. Copak jste nikdy neviděli jezero, ne? Tak buďte rádi! Jestli se nepřestanete smát, bude s příběhem konec.

No fajn. Tak dobře poslouvejte, jo?

Babička vlezla do vody. Chvíli plavala na zádech, chvíli na břiše. Pak na mě volala: „Haló, Antone!“ Nemohl jsem se na ni ani podívat. Proto jsem si nasadil sluneční brýle. Každý přece nemusí hned vědět, že mi je nanic, když se mám dívat na vlastní babičku, jak plave v jezeře.

Děda se ke mně otočil: „Mám ti ukázat, jak se rybaří?“

„Ani ne.“ Narovnal jsem si brýle na nose. A pak jsem se posadil na pahýl stromu. Byl dostatečně daleko od vody.

Děda na háček napíchl červa.

Večer u nás panovala mizerná nálada. Zašel jsem si pro chipsy a zmrzlinu a dřepěl si do obýváku před televizi. Ale babička s dědou si se mnou radši chtěli hrát.

Stáli přede mnou s *Člověče nezlob se*. Nemohl jsem se na ně pořádně podívat, poněvadž v televizi byla zrovna děsná honička. Tři bavoráky stíhaly ferrari, jeden přeletěl přes most, druhý to vzal pod ním, nakonec došlo k hromadné bouračce. No páni.

„Jste vážně už dost starý na to, abyste si hráli sami,“ řekl jsem.

Ale nedali si říct. A tak, když byla pauza a reklamy, dal jsem s nimi vážnou řeč. Ukázalo se, že si dělají starosti o mě.

„O co jde?“ řekl jsem. „Já jsem úplně v pohodě.“

„Ale ty jsi vůbec neplaval,“ začal děda.

„Umíš vůbec plavat?“ ptala se babička. „Máme tě to naučit?“

„Babi, děláš si legraci?“

Vysvětlil jsem jim rozdíl mezi výrazem umět plavat a chtít.

Ukázku z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 5
Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.

© 2010 Beltz & Goldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

„No dobrá, tak ty tedy zkrátka plavat nechceš,“ řekl děda. On to pochopil. S babičkou to bylo horší. „Ale když nebudeš plavat, neužiješ si o prázdninách žádnou zábavu! Bude to nuda.“

Děda přikývl. „Kvůli tomu si děláme starosti.“

Nechtěl jsem, aby taková prkotina otráвила mým prarodičům prázdniny. Tak jsem jim slíbil, že v příštích dnech už nebudu sedět celé hodiny s nehybnou tváří a slunečními brýlemi na pahýlu stromu. Slíbil jsem, že si k jezeru vezmu nějaké hračky. A slíbil jsem, že se skamarádím s jinými dětmi.

„Je to jasné?“ Nezdálo se, že jsem je přesvědčil na sto procent. Napřáhl jsem paži k dědovi: „Tak si plácnem.“ Souhlasil. Pak jsem babičce políbil ruku. A ona se konečně zase usmála.

„No prosím,“ řekl jsem spokojeně. Takhle jednoduše jsem dokázal obšťastnit své prarodiče.

A pak jsem rychle zesílil zvuk, poněvadž reklamy právě skončily.

Můj Power Racer X3C byl věrný přítel. Měl tři rychlosti, extra široké pneumatiky a byl na něj spoleh, i v oblastech offroad, dokonce i v kalužích. Však jsem si ho taky sestavil sám.

Děda zas rybařil, babička plavala. Já se svým X3C jsem se pustil do průzkumu okolí. Byla to moje povinnost, dal jsem na to své slovo. A poněvadž jsem dobře vychovaný vnuk, rozhodl jsem se splnit i druhý slib: seznámit se s nějakými dětmi. Byla to směšná mise. V normálním životě bych nic takového nepodnikl. Děti je přece spousta na netu, málokdo má na chatu tolik kámošů jako já. Ale život je někdy zrádný, a tak jsem vězel tady, v nějaké díře kdesi v prčicích, a vydal se hledat děti.

Že se z můstku skáčou placáky a prdeláče, to se nedalo přeslechnout. Páni! Jestli jsem něco fakt nesnášel, tak to byly děti, co skákaly zadkem napřed mezi chaluhy ve vodě.

Chvíli jsem se na tu ubohost díval. Maskoval jsem to tím, že jsem nechal svého X3C, aby křižoval pláž. Jak jsem řekl, dokáže jezdit i ve vodě.

Ukázku z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 6
*Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2010 Beltz & Goldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

A vypadá skvěle, když to bere dvěma pneumatikami vodou a dvěma suchým písek. Pak stříká všechno, voda i písek.

Zatímco mé ruce obsluhovaly samy od sebe dálkové řízení, pozoroval jsem okolí. Na můstku bylo pět dětí. Tedy abych byl přesný, vždycky přes něj jen krátce přeběhly. Rozběhly se, skočily do vody, plác, pak se vynořily, doplávaly k břehu a vyrazily po písku. A hned zas na můstek, plác do vody... a tak pořád dokola.

To je na hlavu.

Jeden z kluků byl starší než ostatní. A skákal prdeláče pozpátku. Přitom pokaždé vykřikl „Karramba!“ Takový ten týpek, co si rád tahá tričko. Vlasy měl po stranách vyholené a nahoře nabarvené na blond. Nedá se nic dělat, musím uznat, že vypadal jako nakadeřený pudl.

„Ahoj,“ ozvalo se najednou vedle mě. Ten hlas mě vytrhl z myšlenek. Otočil jsem se. Přede mnou stála nějaká holka. Sotva popadala dech, nejspíš z toho běhu po můstku. Z vlasů jí kapalo a usmívala se na mě. „Aááá,“ zařval jsem a hnál se pryč. Ta holka měla totiž na rameni kus nějaké rozmáčené rostliny.

Jasně že jsem poodběhl jen pár kroků. Pak jsem se zastavil, aby to náhodou nebylo trapné. Pomalu, ale ležérně jsem se k té holce vracel. Snažil jsem se jí nepodívat na rameno.

Koukala na mě pěkně překvapeně. „Všechno v pořádku?“ zeptala se opatrně.

S odpovědí jsem si dal načas. Nechtěl jsem vypadat, jako že jsem celý pryč kvůli nějaké chaluze. Nejdřív jsem se postaral o dálkové ovládání. Pustil jsem své X3C naplno. Motor hlasitě zařval a písek a voda mu vytryskly zpod kol. Holka se na tu show užasle dívala.

„Co to má znamenat?“ ozvalo pár dospělých.

Rozčilovali se, poněvadž jim mokrá písek lital až na ručníky. Žádný problém, přivolal jsem vozítko k sobě. Dělal samozřejmě přesně to, co jsem chtěl.

„Bydlíš taky tady v kempu?“ zeptala se holka.

Ukázku z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 7
*Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2010 Beltz & Goldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

Přikývl jsem. Ten vejta s pudlím účesem vylezl z vody. Dobře si všiml, že se kolem mě něco děje a koukal na nás.

„Zapomněl sis plavky?“ ptala se dál. Ted' jsem potřeboval hodně dobrou odpověď. Zapomenout si plavky, to nebylo moc cool.

„Já je nenosím,“ řekl jsem. Ale hned jsem cítil, že to moc cool není.

„Proč ne?“ zeptala se.

Pudl došel k nám. „Nováček?“ zeptal se a ukázal na mě.

„Jo,“ řekla holka. „Ale nenosí plavky.“

Pudl se na mě podíval od hlavy k patě. Já se podíval na něj. Byl o celou hlavu větší než já, měl široká ramena a svaly na nohách se mu chvěly. On se mezitím díval na moje nohy, měkké maso na nich se ani nepohnulo, a rukama si přejel po tom děsném účesu.

Voda se rozstříkla kolem.

Pár kapek mi přistálo na paži. Nejenže byly z toho odporného jezera, ale ještě k tomu z pudlí hlavy. Zatnul jsem zuby.

„A pročpak?“ usmál se. „Jsou ti malý?“

„Žádný strach,“ odpověděl jsem cool. „Moje snové tělo se do nich vejde akorát.“

Mezitím přišli i ostatní. Všichni stáli naproti mně. Všichni na sobě měli plavky a kapalo z nich. Já měl nejen dlouhé kalhoty, ale taky triko, pásek, spodní prádlo, ponožky, sandály, čepici a tmavé brýle. Věděl jsem, že nastal čas pro super výrok.

„A co je vlastně s tebou?“ povytáhl jsem obočí a překvapeně se na pudla zadíval. „Copak karneval už dávno neskončil?“

Ten týpek si odplivl.

„Ale je to dobrej kostým.“ Drze jsem se usmál. „Ha ha. Příští rok půjdu taky za pudla.“

Svaly na nohou se napjaly. „Co chceš?“ procedil skrz zuby.

Ale já neměl chuť se s ním dál bavit. Pustil jsem zas svoje vozítko. Tak, aby kola postříkala pískem pudlovy nohy.

On jen blbě civěl k zemi. Využil jsem tu chvíli k tomu, abych se rozloučil.

Tedy, jednoduše jsem se otočil a šel.

Ukázku z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 8

*Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2010 Beltz & Goldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

Poslední slovo měl on. Křikl za mnou: „Ještě se uvidíme, kámo!“

Ukázku z knihy Mileny Baisch „Anton taucht ab“ (str. 5-25) přeložila Hana Linhartová. 9
Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.
© 2010 Beltz & Geldberg Weinheim/Basel. Veškerá práva vyhrazena.
<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>